

FORSKELLIGE, men ikke alene

Juliann Tenney Doman
(Baseret på en virkelig hændelse)

Rrrrrring! Det ringede ind til dagens sidste time. Nu, hvor Megan gik på mellemtrinnet, skulle hun til forskellige timer i løbet af dagen. Og der var meget, der skulle læres. Megan var glad for, at hendes sidste time var læsetid. Det betød, at hun kunne begynde på sine lektier.

Megan satte sig ved et ledigt bord. En dreng ved navn Bennett

kom hen til hende.

»Hej Megan, du er mormon, ikke sandt?«

»Jeg er medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige,« svarede Megan.

»Så tror I, at Joseph Smith skrev Mormons Bog eller hvad?« spurgte Bennett.

Megan bad en hurtig, stille bøn for at finde ud af, hvordan hun skulle svare. »Han oversatte Mormons Bog,« sagde hun.

»Gud kaldte ham som profet for at genoprette Kristi Kirke.«

Bennett rynkede på næsen. »Det er skørt,« sagde han. Han lo og gik sin vej.

Megans ansigt føltes varmt. Hun kiggede ned på sin bog.

»Hej Megan.«
Hvad nu? Megan så op. »Nåh. Hej Taj.«

»Ked af det med Bennett,« sagde Taj. Han satte sig over for hende. »Det, du sagde, lød

vigtigt for dig.«

»Tak,« sagde Megan. »Det er det også.«

»Jeg tror, jeg ved, hvordan du har det,« sagde Taj. »Jeg er den eneste hindu i skolen. Det er svært, når folk ikke prøver at forstå ens tro.«

Megan følte sig sommetider ensom som det eneste medlem af Jesu Kristi Kirke på deres skole. Men hun havde aldrig troet, at andre børn også havde det sådan.

»Mine forældre siger, at

når nogen er tarvelige, er det, fordi de ikke er glade indeni,« sagde Megan. Hun snurrede en blyant rundt om fingrene. »Jeg spekulerer på, om Bennett er ked af det. Eller ensom.«

Taj lagde hovedet på skrå. »Jeg vil vædde med, at du har ret. Måske har han brug for en ven.«

Megan smilede. »Måske har han brug for to!«

Næste dag ved læsetid så Megan og Taj, at Bennett sad alene ved et bord.

»Hej Bennett,« sagde Taj. Bennett så overrasket ud. »Hej.«

»Hvad laver du?« spurgte Megan og lod sig falde ned i en stol.

»Historie.«
»Til quizen i morgen?« Taj satte sig også ned.

»Nemlig,« sagde Bennett. »Der er meget at huske,«

sagde Taj. Bennett nikkede.

»Måske kan vi stille spørgsmål til hinanden?« Megan åbnede sin historiebog. De skiftedes til at stille og besvare spørgsmål, indtil klokken ringede.

»Hej Megan, jeg er ked af det i går,« sagde Bennett, mens de rejste sig. »Jeg hørte noget om din kirke og var nysgerrig.« Han lagde skiftevis vægten på det ene og det andet ben. »Jeg har en anden tro, men jeg skulle have været mere venlig.«

Megan smilede. »Tak. Min kirke er vigtig for mig, men det er okay, at vi tror på noget forskelligt.«

»Jeg tror, at vi udgør en god læsegruppe, selvom vi ikke har den samme tro,« sagde Taj.

Bennett smilede. »Det gør jeg også. Og jeg tror, at vi vil klare os godt i den quiz.« ●
Denne historie fandt sted i USA.

Nogle gange var det ensomt at være det eneste medlem af Kirken.

ILLUSTRATIONER: MARK ORBISON

